

MEHMET BİLAL DEDE

ÜÇÜNCÜ TEKİL ŞAHİS

roman

BİRİNCİ BÖLÜM

I

DAHA YOLUN BAŞI

O gün Erhan'ın doğum günüydü. Sabah Jak arabasıyla gelip Erhan'ı aldı, önce Kurtuluş'a, sonra Balıkpazarı'na gidip alış-veriş ettiler. Jak, Erhan'ın üstüne titrediği, sevgili arkadaşıydı. Kısacık boyu, incecik yüzü, Erhan'dan da az kilosuyla, otuzunda küçük bir çocuktu. Sürücü koltuğunda Kurşun Asker gibi duruyor, yiyecek, içecek, meze ve kuruyemiş dolu torbaları taşımada yardım ediyor, Erhan'da şefkat uyandıran, sessiz, telaşsız varlığıyla onun otuz beş yaşına eşlik ediyordu.

Yaşı otuz beşti, daha yolun başı olduğunu düşünüyordu. İlk kez bu yıl, evde bir parti vererek yeni yaşını kutlamak istedi Erhan. Bu kararı vermesinde Önder'in payı büyüktü. Son aylarda verdiği birçok kararda olduğu gibi. Önder, altı yıldır ünlü gey bar Persona'nın işletme müdürlüğünü yapıyordu. Erhan son bir yıl içinde Persona'ya gide gele, Önder'le tanışmış ve hemen ahbaplık kurmuşlardı. Çok kısa sürede Önder, Erhan'a "ahretliğim" demeye başlamıştı. Erhan'ın mesai saatleri dışında neredeyse her günleri birlikte geçiyordu. Akşamları Önder, Erhan işten dönmüşse ona uğruyor, bir kahve içiyor, işinden yakınıyor, "Bıktım artık, yılbaşı gelse de bıraksam,"

diyor, sonra da kös kös “dükkân”ına yollanıyordu. (Herkesin “bar”, “kulüp”, “club” dediği mekâna onun “dükkân” demesi Erhan’ın çok hoşuna gidiyordu.) Hafta sonları ise gece yarısından önce geliyor ve bu kez birlikte tutuyorlardı “dükkân”ın yolunu.

Önder’i, ilk gey arkadaşlarından Tiyatrocu Taner’le Persona’ya gittiği ilk gecelerden birinde tanımişti Erhan. Önder hem içerisinde kalabalığından kaçmak hem de kime giriş bileti kesileceğine, kime torpil geçileceğine karar vermek üzere kapıda duruyor, gelen geçenlerle laflıyordu. Önder, Taner’le selamlaşmış ve sormuştu:

“Kız, aklıma takıldı, çıkaramadım bir türlü, *Hayallerim, Aşkım ve Sen*’in senaristi kimdi?”

“Ne bileyim ben ayol, bu okumuş cüceye sor!”

Önder sanki Erhan’ı ilk kez fark ediyormuş gibi bakmış, gözleriyle sorusunu tekrarlamış ve Erhan da cevap vermişti:

“Ümit Ünal.”

Aldığı cevaptan çok, cevap almış olmaktan memnun olan Önder, hemen ikinci sorusunu sormuştu: “*Yaprak Dökümü* kimin eseri?”

“Reşat Nuri Güntekin’in.”

“Yok, yönetmenini soruyorum.”

“Memduh Ün.”

Önder’in gözlerinde hoşnutluk ve kabul ışığı parlamıştı birden. Hemen planlarını yapmış, en kısa zamanda onları evine, sessiz film oynamaya çağırmıştı. Önder, Erhan’ı Emel’le, Erhan da Jak ve Sinan’ı diğerleriyle bu sessiz sinema günlerinde tanıştırmıştı. Taner bir süre sonra onlardan uzaklaşmış, diğerleri ise birbirlerini bulmanın sevinciyle renkli bir grup oluşturmuşlardı.

Erhan, grubun tamamını ilk kez kendi evine çağırdığı bir

pazar günü Önder'e de bir sürpriz yapmış, TRT 1'den videoya kaydettiği *Yaprak Dökümü*'nü seyrettirmişti.

Reşat Nuri Güntekin'in romanı ve basılmamış sahne oyunundan Orhan Kemal ve Halit Refiğ'in senaryolaştırdığı, Memduh Ün'ün yönettiği *Yaprak Dökümü* Batılılaşma özentisini, eski değer yargılarının yıkılışını, parayla gelen çağdaş yaşama biçiminin ortaya çıkardığı yeni değer yargılarını, yeni bir ahlakı, bir aile dramı çerçevesinde anlatıyordu.

Baba Ali Rıza Bey (Cüneyt Gökçer), hak, vicdan ve namus ilkelerine bağlılığından ötürü işinden istifa eder. Danslı çay partilerine, davetlere ve kürklere meraklı kızlarından Neclâ (Semiramis Pekkan), önce yaşlı biriyle evlenir, sonra randevuevine düşer. Leylâ (Fatma Girik), bir avukatın metresi olur; okumuş, akıllı başında kızı Fikret (Nurhan Nur), üç çocuğuna bakacak bir eş arayan elli yaşında biriyle evlenmek için Adapazarı'na gider. Oğlu Şevket (Ediz Hun), şımarık eşinin arsız isteklerini yerine getirmek için yolsuzluk yapar ve hapse düşer, Ali Rıza Bey'e inme iner...

Önder hemen rol dağılımını yapmıştı:

"Bu yakışıklılıkla Sinan, Ediz Hun olur. Ben Fatma Girik olurum, kapatmalık bana yakışır. Emel, sen orospusun bacım, yanlış bir evlilikten sonra randevuevine düşmen uygundur. Okumuş, fedakâr, çirkin abla da olsa olsa Erhan olur!"

Bu rol dağılımı hepsini güldürmüştü ama filmin kasvetini üzerlerinden atmaya yetmemişti. Çünkü yapıt hiçbir umuda, iyimserliğe yer vermiyordu. Anlatılan yeni yaşama biçimi insanların dengesini bozuyor, kendine uyduruyor, uymak istemeyenleri ise ezip geçiyordu. Sonuç mutsuzluk, düş kırıklığı ve acıydı.

Önder bile kendi yaptığı rol dağılımı esprisiyle ikna olmamıştı. "Ayy, kendimizi dışarı atalım, azıcık hava alalım. İçime fenalıklar geldi!"

Erhan ise tam aksini düşünüyordu.

“N’olur, hepimiz burada kalalım, çıkarsak başımıza bir felaket gelecekmiş gibi korkuyorum.”

Erhan’ın safça ve tüm doğallığıyla söylediği bu söz hepsini güldürmüştü.

Emel, çocuk kitapları için illüstrasyon yapıyor, desen çiziyor; Jak, bir yayınevine bağlı olarak hikâye, roman, şiir çevirileri ve arada bir şehir içinde turist rehberliği yapıyor; Sinan ise son birkaç sezondur televizyon kanalları için dizi film senaryoları yazıyordu. Yaşları otuz ile otuz beş arasında değişen çocuklardı onlar. Annelerin, babaların, kardeşlerin, sevgililerin ayrı tutulduğu, kendine özgü bir aile oluşturmuşlardı. Her fırsatta birlikte yemek yiyorlar, film seyrediyorlar, sessiz film oynuyorlardı. En çok da Erhan’ın evinde toplanıyorlardı. Jak tek çocuk olarak anne ve babasıyla yaşadığı, Sinan sevgilisinin evinde kaldığı, Emel’in evsahipliği ise, her şeyi ama her şeyi hızla, aceleyle yaşamak isteyen Önder’i yordduğu için. Emel bir misafir ağırlama acemisiydi. Grubu yemeğe çağırır, “Siz salona geçin, rahatınıza bakın,” deyip mutfığa gider, bir süre sonra panik hâlde dönüp ölümcül sorusunu sorardı.

“Ne istersiniz kızlar, beş çayı mı, altı yemeği mi?” Sorularının ardı arkası kesilmezdi:

“Kızarmış bayat ekmek mi? Altın Başak mı?”

“Çin çayı mı demleyeyim? Poşet çay mı hazırlayayım?”

Bu yaşına kadar çok az bildiği gece hayatını Önder sayesinde hızla keşfediyordu Erhan. Barları, gey barları tanımaya, sık sık girip çıkmaya başlamıştı. Hatta Önder’le birlikte olmak koşuluyla travesti barlarına da gittiği oluyordu. Dehşete düşüyordu her seferinde. Curcuna’ya ilk gittiği gece, daha kapıda başlamıştı korkusu. Kısa boylu, karanlık, sert suratlı body-

guardlar insanı daha içeri girerken sille tokat dövecekmiş gibi bekliyorlardı kapıda. Erhan onlarla göz göze gelmekten kaçınarak Önder'in yanında kuzu kuzu ilerlerken, onun bodyguardlara, "N'aber kızlar, manti var mı?" deyip geçmesine ayrı şaşırılmıştı, onların bu söze gülerek karşılık vermesine ayrı.

"Manti de var, laço da var, balamoz da!"

"Balamozu n'apiyim ayol, manti isterim. Hem şugar olsun hem but olsun."

"But mu madi mi nerden bilelim? Yüzüne bakıp alıyoruz Önder ağbi."

"Ağbine mi benziyorum ulan!"

Curcuna, Türkçe ve yabancı popun en kötü parçalarının patlak hoparlörlerden fırlayarak kulak zarlarını yırttığı, yarı karanlık ve ağır kokulu, kasvetli bir yerdi. Sert bir elektrik hâkimdi Curcuna'ya. Oraya ne zaman gitse, her an polis basacak veya kavga çıkacak ve ortalık kan gölüne dönecekmiş gibi paniğe kapılıyordu Erhan.

Travestiler, transeksüeller ve her hâlimden iddialı olduğu anlaşılan geyler resmigeçit yapar gibi, bir yarışın, sessiz bir rekabetin içinde salınıyorlardı ortalıkta. Bazıları çok önemli bir işleri varmış da geç kalmış gibi, acele acele ve sinirle yürüyor, aniden durup birilerine dik dik bakıyor, sonra saçlarını savurup yine acele acele ve sinirle yürümeye devam ediyordu. Yine de burada, sokakta ya da otobanda oldukları gibi öfkeli değillerdi. Ne de olsa burası kendi çöplükleriydi.

Müşterilerin tamamı erkek ve hepsi ayaktaydı. Herkes birilerine bakıyor ve hemen hepsi kimseye bakmıyormuş gibi yapıyordu. Aslında tüm gözler ateş altındaydı, bir taraf ateşi durdurduğunda öbür taraf ateşe başlıyordu. Mekâna yabancılığı tedirgin duruşlarından anlaşılan bazı gençler ise göz göze gelmekten kaçınıyor, sert ve suskun ifadelerle biralarını

yudumluyorlardı. Bir travestinin yoğun ilgisi ile karıştıklarında ise ne yapacaklarını bilemiyor, muhatap olmak istemiyorlardı. Gösterilen bu ilgiyi, kimi çaresiz kalmışçasına gülüp yüzünü başka bir yöne çevirerek kimi oraya aslında bir arkadaşına bakmaya geldiğini söyleyerek savuşturmaya çalışıyordu. Kimi de kararsız davranışlar göstererek travestileri sinirlendiriyordu. Travesti bir uğraşılıyor, iki el atıyor, baktı ki olmuyor, davudi sesiyle tumturaklı bir küfür sallayıp saçlarını savurarak uzaklaşıyordu. Erhan, Curcuna'daki ilk gecesinde tüm olup bitenleri yaprak gibi titreyerek izliyordu. Daha önceden birbirlerini tanıdıkları belli olan bir transseksüel ile eski müşteri olduğu her hâlimden anlaşılan bir delikanlının konuşmalarına kulak misafiri oldu.

“Hadi naş!”

“Şimdi naş olduk değil mi? Bende bu yarrak olduktan sonra daha çok ararsın beni!”

“Ulan denyo, yarrağa meraklı olsaydım, kendiminkini kestirmezdim.”

Curcuna'nın masalı olan bölümü, tıpkı Türk filmlerindeki pavyonlar gibiydi. Ağa adamlar takım elbiseleri içinde oturmuş, ya iştahlı gözlerle etrafı kesiyor ya da masasında oturan bir travestiye, şampanya adı altında ucuz köpüklü şarap açtırıyordu. Travesti, fışkıran köpüklere eşlik edencesine kahkahalar atarken, ağa kategorisindeki müşteri ciddi görünmeye özen göstererek, bıyığını burarak ağır ağır gülümsüyordu. Manzara böyleydi, sistem tıpkı o filmlerdeki gibi işliyordu. Tek fark konsomasyonu yapanlardaydı! Aralarında gerçekten çok güzel olanları vardı. Biri Hülya Avşar modeli, biri Sibel Can, bir diğeri Seda Sayan... Hatta birini Deniz Akkaya'nın ta kendisi sanmıştı Erhan! Boy bos, saç, makyaj harikuladeydi. Ama Erhan yine de onlardan çok çekiniyordu. Hayatında henüz hiçbir

travestiyle konuşmamış, selamlaşmamıştı bile. Gerekmemişti de; onları sadece asabi, saldırgan yanlarıyla ve yenilmez yutulmaz küfürleri, sözlü saldırılarıyla tanıyordu, o kadar.

Önder ise onların arasında neşe doluydu; kimiyle kafa buluyor, kimini taklit ediyor, kimiyle öpüşüp, “Bacım,” diye başlayan sohbetler ediyordu. Herkes onu, o herkesi tanıyordu. Bir tanesi çok tatlı, çok güzeldi. Dışarıda görse kadın sanırdı Erhan. Mini eteği, uzun saçları ve düzgün bacakları vardı. Dişlek ve güleç ağzı hep açıktı, göz göze geldiği herkese, tanımısın tanımasın, “Allora,” diye sesleniyordu. Ameliyat olmamıştı; Digin Feri, diyorlardı ona. Erkeklerle hem pasif hem de aktif ilişkiye girdiği söyleniyordu!

Barın önündeki kalabalıkta bir başka güzeli seçmişti Erhan’ın gözü. Kısa boylu, renkli gözlü, yanık tenli, kıvrıcık saçlarıyla harika bir kız çocuğuydu...

“Bu kim?”

“Kim? Haaa, bizim Deniz. Deniz Kızı.”

“Yani? Kız mı? Erkek mi? Travesti mi?”

“Lubunya ayol. Benim eski arkadaşım. Animatörlük yapıyor.”

“Yaaa, ben de genelevde piyanistlik yapıyorum zaten!”

“Baksana, iş üstünde!”

“Ne işi?”

“Karşısındaki laço var ya? Ona alıkıyor hani...”

“Evet?”

“Bak şimdi, birazdan Deniz Kızı çıkacak, peşinden de laço...”

“Eee?”

“E’si, bizimki laçoğu yiyecek, beldesini alacak ve gene buraya dönecek. Kızlar da buna çok bozulacak tabii.”

“Hangi kızlar?”

“Travestiler... Lubunyelerin buradan mantı, laço götürmelerine hiç dayanamazlar. Ama bizimki eski kaşardır, çulunu yırttırmaz. Zaten eski pavyoncudur.”

“Yani?”

“Eskiden pavyonlarda çalışırdı. Konsomasyon falan. Aklını, yeteneklerini kullandı da şimdi animatör olarak çalışıyor.”

“Peki bu yaptığı ne?”

“Zevk!”

Düzgün, derli toplu, sıradan bir doğum günü partisiyle kutladılar Erhan'ın otuz beşinci yaşını. Önder, Emel, Jak, Sinan, Deniz Kızı... ve Erhan'ın “öteki” dünyasına ait dostları Berker ve Süreyya... Süreyya'nın reklam yazarı arkadaşı Fırat ve başka programları olduğu için kısa bir süre uğrayıp gidenler... Bir ara herkes Sezen Aksu'dan birer şarkı seçti ve peş peşe çalındı. Emel huysuzlanmaya başlayıp birkaç kez müzik setini kapatmaya yeltendi.

“Yeter be, şuursuz ibneler, salak şeyler, bıkmadınız mı bu kadını dinlemekten!”

Emel misafir ağırlamaktan sıkıldığı gibi uzun süren misafirliklerden de daralıyordu. Takılacak yer ararken o gece ilk kez gördüğü Erhan'ın ortopedist arkadaşı Berker'in, “geyleri anlayan” bir heteroseksüel olarak sarf ettiği, “Geyler cinsel tercihlerini özgürce kullanan insanlardır,” sözüyle patladı.

“Ne yani, biz cinsel tercihlerimizi mecburen mi kullanıyoruz?” Önder hemen atılmıştı.

“Sen niye üstüne alınıyorsun bacım, bırak da normal kadınlar düşünsün. Sen zaten gey sayılırsın!”

Önder, Emel'e sık sık takılır, her seferinde ona ayrı bir isim takardı. “Erek”, “amaç”, “gaye”... Sonunda bulmuştu: “Senin adın Gaye olsun, gay'in e hâli!”

Doğum günü partisi Önder'in hiçbir tartışmaya izin vermeyen müdahaleleri, espri ve taklitleri, Deniz Kızı'nın DJ'liği, Süreyya, Berker ve Fırat'ın kendi aralarındaki uslu sohbetleriyle bitmişti. Gece yarısına doğru birer ikişer gitti konuklar. Erhan, Önder, Emel, Jak ve Sinan birlikte ortalığı topladılar ve Persona'nın yolunu tuttular.

Cumartesi olduğu için hayli kalabalıktı içerisi. Techno çalıyordu ama Persona'nın müşterisi bu kadar sert müziğe alışkın değildi. Önder, giriş kapısının tam üstündeki DJ kabini uzanan basamakları tırmanarak el kol işaretleriyle DJ'den müziği yumuşatmasını istedi. Burada gece on birden ikiye kadar yabancı, sonra da kapanana, yani dörde kadar Türkçe pop çalıyordu.

Erhan evde, evsahibine yakışacak şekilde az içmişti, artık engeli yoktu. İlerleyen dakikalarda içkiyi su gibi içerken, sürekli durduğu köşede küçük hareketlerle dans ederken, birden açık kumral uzun saçları, mavi gözleri, muntazam burnu, kocaman gülüşü, pırıl pırıl dişleriyle Brad Pitt'i gördü! Brad Pitt'in *Vampirle Görüşme* filmindeki hâlini. Ama buradaki Pitt rocker gibi giyinmişti. Tişörtü, daracık jean pantolonu, zinciri, yüzükleriyle... Yürümüyor, adım atmıyordu sanki, bedeni bütün bütün saydam, bir hayalet gibi ilerliyordu kalabalığın içinde.

"Aman Tanrım, bu kim!"

"Bizim yeni DJ... Bu da çatlak çıktı abla. Dan dan dan, techno'ymuş, underground'muş, kafamızı sikiyor bütün gece," dedi Önder.

Erhan'ın ona hayran hayran baktığını fark etti. "Ne o kız, tariz mi oldun yoksa?"